

Otuz Altı Saat Otobüs Yolculuğu

— sahara · 08 Aralık 2023

Kullanım süresini doldurmuş eski bir otobüsle başladı yolculuğumuz. Kaptan sürücümüzün becerisine söz yok; adam işinin ehliydi. Arada anlatıyordu. “Önceleri şehir içi dolmuşlarda başladım muavinliğe. Yeni bitirmiştim ilkokulu. Beş erkek üç kız çocuklu bir ailenin dördüncü çocuğuyum. Çok fakirdik. Yaşıtlarım ortaokula başlarken ekonomik koşullarımızın olanaksızlığı okumamı olanaklı kılmıyordu. Sürücülük belgesi almak için ilkokul diploması yeterliydi. Ona da sahiptim...”

“Geçen yıllara paralel sürücülük öğrendim. Sürücü belgesi alma yaşına gelinde ilk işim sürücü belgesi almak olmuştu. Şoförlük sevdiğim bir meslekti Böylece uzun yol sürücülüğü kapıları açıldı meslek yaşantıma.” Sürücümüz yolculuk süresince anılarını anlatırken ikinci kaptan sorduğu bilmecelerle yolculuğumuzun sıkıcılığını bir derece azaltıyordu. Bilmeceleri doğru yanıtlayan yolculara çikolata benzeri armağanlar veriyordu.

İlginç bilmecelerden bazılarını hâlâ unutmadım: “Gökte bir cicim ismi, ülkemizde bir il ismi ve Trakya’da bir ilçe isminin birleşmesiyle oluşan İstanbul’un bir semtinin adı?” Bir başkası. “Bir vasıta ismi ve bir peygamber isminin birleşmesi ile oluşan ilimiz hangisidir... Bu yol nereye gidiyor?” Biz yolcular varacağımız illerin adlarını söylüyor. Doğru cevaba ulaşamıyorduk bir türlü. Cevaplar şöyleydi: Ay+ Van + Saray = Ayvansaray, Man + İsa = Hz. İsa. Yol gitmiyor, giden otobüstür...

Yozgat Kırıkkale arasında devam ediyordu yolculuğumuz. Bir anda top patlama sesi gibi güçlü bir sesle sarsıldık. Yüreklerimiz ağzımıza geldi. Müthiş korktuk. Gözüm kısa boylu tüy sıklet sürücümüze kaydı. Sürücümüz direksiyonun üzerine kapanmıştı. Otobüs yavaşladı sekiz on metre ileride durdu. Bembeyazdı yüzlerimiz. Ağlayan kadınlar vardı.

Otobüs durunca telaşla dışarı attık kendimizi. Ön tekerin birinden abartısız orta boy bir defter yaprağı büyüklükte bir parça kopmuştu. Ve parçası kopan lastik asfalt yolda kolayca yok olmayacak düz bir çizgi çizmişti. Taşıttın devrilmemesi şoförümüzün becerisi sayesinde önlenmişti. Hareket halindeki bir taşıttın ön tekerinin patlaması taşıttın devrilmesiyle sonuçlanır diye görüş bildirir deneyimli sürücüler. Yaşlı kadın yolcular el açıp dua ediyorlardı...

Yolculuğumuzun başlangıcı çok daha sıkıcı oldu. Yaz tatilini geçirdiğin Ağustos sonları görev yaptığım Kocaeli’ne dönerim. Her yıl yol güzergâhım Karadeniz Sahil Yoludur. Yaz sonu Artvin’den batı illerine yolcu sayısı artar. Artvin’den bilet almak kısmet olmadı. Bu kez Ardahan İstanbul otobüsüne bilet buldum.

Kocaeli’ne dönerken yağ, peynir benzeri yiyecekler götürürüz. Yiyeceklerimiz Şavşat Ardahan

Karayolu kenarındaki yaylalarda idi. Eşim ve iki çocuğumla sabah erken saatlerde eşyalarımızı alıp yol kenarında vasıta beklemeye başladık. Saat 13.00'de Ardahan'dan kalkıyordu otobüsümüz. Ortalama 2500 m rakımlı yaylada vasıta beklemek Goot'yu Beklemek gibi bir şeydi. Hava soğuk hafiften yağmur çiseliyordu. Ve karayel doğduğumuza pişman ediyordu. Çocuklar ağlamamak için büyük çaba harcıyordu.

Saatler geçiyor karayolunda kuş uçmuyordu. Üç saate yakın bekledik. Sadece bir minibüs geçti. Minibüste belki yirmi yolcu vardı büyük küçük. Ellerimi havaya açtım göklerden bir ışık bekliyordum. Zamanında menzilimize varamazsak bilet yanacak, yeniden bilet bulmak için günlerce beklemek gerekirdi.

Soğuk filan hissetmiyordum. Eylül başında başlayacak seminerlere de yetişemeyecektim. Gözlerim yolda kaldı. Saat tam 12.00 oldu. Sisler arasından kırmızı bir minibüs belirdi. Ve birkaç yolcusu vardı sadece. Allah yüzümüze bakmıştı. Bir an önce otobüse yetişmemiz gereğini sürücü arkadaşına anlattım. Bir güzel insandı sürücümüz. Eşyalarımızı yerleştirip hemen hareket ettik.

Neşemiz yerine geldi. Çocuklar gülüyordu. Dünyalar benim olmuştu. Sahara Dağı'nı aştık kısa sürede. Ardahan köyleri vardır yol üzerinde. Değirmenli Köyü'nde önümüzde ova köylerinde kullanılan dört tekerli üzerine ot yüklü bir vasıta yol boyu gidiyordu. Köylü vatandaş vasıtamızın sesini duymamış olacak ki yolumuzu açmıyordu. Sürücümüz kafasını pencereden çıkarıp kuvvetlice çoban ıslığı ile yol istiyordu. Belli ki, klaksonu bozuktu. Neyse köylü arkadaş yolu açtı. Ardahan'a vardığımızda rahat bir nefes aldım. On dakika daha zamanımız vardı.

Devam edecek...